

Sy-li spěwał,
Pilnję džěłať,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłať
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F.

Šserbske njedželske łopjeno.

Wudawa šo kóždy šobotu w Esmlerjěz knihiczišcžetni w Budyschinje a płaczi šchtwórtlětnje 2.— hr. hjes porta.

Njedžela Inwokavit.

2. Kor. 6, 1—10.

„Džicze wy tež a džěłajcze w mojej winizy“ — tak kłinczi pschi spocžatku noweho šluba. „Wy šmy žyheho dnja prózu a wobcžeznosč šnješli“ — šcťó by tole prajenje džěłaczerjom we winizy njesnať? Wone na prózowanje sa bójške kraleštwó pokaže, ke kotremuž je kóždy pschikłuschný, jenož so by šo čłowjět nje-kłwalit se šwojim džěłanjom a žarliwje sa wyšokej mšdu njesnať. Kražne šnamjo Božeho džěłaczerja nam šwjate pišmo w japosčtokje Pawołje pschedstaja. Wón, tónle wotročit Boži a Ješom Šhryšta šam počasuje, kaški je wupruhowany we skutku. Wopomńmy po jeho šłowach na Šhorintiskich: **Budńmy džěławit po japosčtokskim šnamjenju: 1. wužijó čžaš Božej hnadny!** „Wy napominamy waš jako šobupomoznikow, šo byšcže tu hnadu Božu podarmo njebrali“. Niž podarmo — šebi jenož dajo wu nej přědowacž. Wofšewjazy hłób japosčtwa se šwjateho pišma a šwjecženeho měšta kłinczi. Šcťó by čžital a pošluchať š naleženjom kaž šo šluscha: „Wy šmy pošli na měšto Šhryštuša a je tak, šo Bóh psches naš napomina. Duž prošmy: Daježe šo šjednacž š Bohom! Ššcťetóž wón je teho, kiž wot žaneho hrěcha nicžo njewjedžeshe, ša naš š hrěchej ščžiniť, šo bychmy w nim ta prawdosč byli, kiž psched Bohom płaczi“. Prawi a herbojo Božeho kraleštwá — tak lěto wón lěto nuts psches naše wofadny džę, šo niž podarmo! Bóh pomhaj nam, šo by niž duch poštnizow, kiž je torný, šwětný, Bohu žusy, mjes nami bydlit, wjele bóle wjazy poštného ducha, kiž čłowjecznu čžmowosč, štaženosč a hrěšchniwosč wopomina a želniwje šacžywa ale š temu tež Božu lubosč w Šbóžniku, kiž da ducham špěwacž: Mój Šbóžnik je

tróšcť hrěšchnika. Tež džęňša řěka, kaž japosčtok prajit: „Něť je prawje špodobny čžaš; něť je džęń teho šboža“. Džęń je ša wužitne a požohnowaze škutkowanje nam wobradženy. Wopomń kóžda dušcha, šo čže Boža mišosč teho ke škutkowanju čžericž, šcťóž je wot hnadny wužiwjeny.

„Šslužomizy Boži“ mjeno žiwých ššcšęčžijanow! Ludžo, kiž š žuseho kraja, tež psches morjo š našemu ludej pschikhadžęju, šo, kaž ššyschimy, nad jeho loškim žiwjenju špodžiwaja. Š, šo by naš lud ša tym dobrým džěłom a ša bójškim měrom štejať. Š temu čže tež jeho pschiběraze šwonkowne pohubjenschenje šlužicž. W čžerpjenjach Boža hnadu pschikhadža.

Něcťóšcťuliz šwój wotkńjeny kónz, kiž čže na šwěcže do-žpicž, psches měru daloko postaja: Šeho myšl na wulke a wyšoke džę; a jeho škutki, čžaš a dary njedofahaja: W duchomnym postaj šebi tež kóždy kónz, ša kotrymž šlědži niž psche ništo. Škóždy šlědž ša bójškim šbožom a žohnowanjom. Žadny japosčtokaj Pawołej runy njebudže jako šlužomnik Boži — ale kóždy ma jeho šobupomoznik šo ščžinicž — hewať je Boža hnadu ša jeho podarmo — haj š jeho šhoštanju byla! Šo japosčtokskim šnamjenju! to ma na šebi: **2. Budž křuty w będženjach šwěta!** Šo Pawołowych šlědach — tak móhli napišacž wyshe jeho šłowow, kiž šhopja jene čžęžke šhonjenje na druge. Wón pscheńdže, šelko dušchow je ša teho šnjesa dobyť, šelko jich wješokých, šbožomnych a šbóžnych šměl ščžinicž, tu radosč, kiž ewangelijon wo Božej hnadze ša židow a pošhanow na wšcěch kónzach šbudžowasche, a štaji psched mocži te będy, wobcžeznosčę a będženja w ššifškej a Šeuropiškej w jeho našpomnjenju „nusow, puřow, jastwow, šmęšcťkow“. Ššwět je polo, na kotrymž čže takle džěłane a budžene byčž. Wobras ša křute šastupowanje Božej wězy tež ša

nasch czaſ: O, so byli Boži ſlužomniſy tajny kruczi a njeuſta-
wazy! Kajke pſchecziwoſcze ſa niſy we wulkich měſtach, poczezo-
wanie pola ſwětneje wyſchnoſcze, pſchimanje ſemſkeho mudra-
ſtwa. So byli předarjo a tež wuczerjo „w cziſtoſczi (ſprawnoſczi),
„wědomoſczi“ (bójjſkej mudroſczi), ſo by ſo niſomu žaneho pohór-
ſchenja njedało a hamt hanjenty njebył“. Bože džěło runje te
ſame napinanje a wopory žada kaž ſemſke. Hlaj, Pawołowy
pſchittad: Wón dže pſches „wachowanie a poſczenje“, czaſto bjes
wotpoczynjenja a naſhyczenja; ale něſchto wuſtacž a ſo niſ roſhně-
wacž dacž pokaſuje na „lahodnoſcž, dobrocziwoſcž, luboſcž“!

Wójna je ſurowa — bėdženje bójjſke jenož frute, to rěka we
mozhy, w mozhy ſ wyſoka! Kaſ nufne by było, hdy bychu ſo ſyly
ſhrabale, ſcheczenjo, mužojo a žony, kiž czaſto kaž morwi leža
w njerodže a njeſhmanoſczi, kiž pſchi ſkladnoſczi ſo ſterje jaſo
pſchecziwniſy hacž ſaſtupjowarjo wěry a ſchecziſjanskeho žiwjenja
wupokaſuja, ſo napjelnicž dale mozhy Božej a ſa heſtlo wſali:
„Pſches brón prawdoſcže na prawej a lěwej ruzhy“! Waſcha
brón budž Bože ſłowo, ſo ſtajnje bėdžicž wukńcže ſ nowoh“.
„W modlitwach ſo poſbėhajcže a kaž czi ſhromi njepadajcže“.
„Pſches czeſcž a hanibu“ — radſcho ſte rěcže pſcheczerpicž kaž je
ſo huſto frutym a raſnym ſharakteram ſchło, hacž ludžajeje cze-
ſcže hladacž a wobwojertliwy bycž kaž ſhorhojcžta.

„Schtož jow wuſtawa, njech na kónž pohlada,
tam je radoſcž“ —

„Tole bėſche“, powjeda ſnamjenity ſkuttowar je ſnucſkow-
neho miſionſtwa, „jedyn tych ſranjnych wojakow wumjeſhy do
drjewa molował a wupalik. Jeho ſhribjet bėſche pſchetſěleny,
jeho cžělo ſhromnjene. Wón móžeſche jenož ruzhy trjebacž. Tole
ſłowo w mojej džělanſkej iſtwi wiſhy“. Džěljajmy po japoſchtot-
ſkim ſnamjenju — to rěka ta 3. **na dorby kónž!** Kajke potraczo-
wanie, hdyž móže Pawoł: „Jaſo njeſnajomni a ſmy wſchał ſna-
jomni“, ſa woſhady a Bože kraleſtvo je žohnowanjom wopokaſant
— haj ſbože ſwěta. Taſ ſu ſo Božim czerpjerjam wotkach kaž
domach, w cžěmnych dolach kaž na ſhoroložach woczi wotewriſe
a wěry kraſnoſcž ſo ſjewila kaž tannemu ſranjenemu, kiž je ſe-
jnał wěroſcž: „Jaſo czi, kiž mru, a hlaj, my ſmy žiwi“. A te mu
pſchihloſuje ſyła martrarjow, kiž ſu do žakoſtneje ſmjercže cžah-
nyli ſpěwajo: „Buſche mje, ſ Jeſuſej ſo mi taſ chze!“ Na
dobry kónž! Jaſo dobyczerjo wěcžneho žiwjenja! A hiſcžeje vo-
myſlmy na ſhudnyh, hubjnych wěrjazyh, kiž druhich rjenje
trěſchtowachu, powucžachu a ſ Božemu kraleſtwu pokaſowachu, —
czi bėchu bohaczi pſched Bohom, pſchekraſnjeni ſ njebeſkim ku-
blom a móžachu wyſtacž: „Jaſo czi ſhudži, kiž my wjele wo-
bohacžimy; jaſo czi, kiž ničo nimaja, a wſchał wſchitto wob-
bėdžimy“. Njeje to ſpodžiwne wuſnacže? Haj, na tym Božich
džělaczerjow ſpójnajemy: W Božej hnadže pſches frute bėdženje
pſchińdu na dorby kónž! Bójmy ſobu. Šanjen.

Nowotwar ſhěrluſcha cziſtlo 662 we ſpěw. knibach.

Hłóž: To cžělo chzemy pohrjebacž.

Kaſ ſy ty czerpik Jeſuſo,
Wot ſmjercže wumohł cžłowjeſtvo —
Šhrěj ſlónzo moju wutrobu,
So tebi ſapa ſ luboſcžu.

Ty wěcžna luboſcž njebeſta,
Ty pſchihſchla ſ nam ſy do ſwěta,
Do naſchoh' ſemſko hubjenſtwa,
Chzeſch wěrjazyh wjeſcž do njebja.

Kaſ jara je to tebi žel,
Hdyž cžłowjeſ je twój njepſchecžel,
Schcže duchej ſtemu ſluži tu,
Dže pſchezo bliže ſ ſtaženju.

Šso ſmil nad nami Jeſuſo,
Ty widžiſch naſche hubjenſtvo —
Wot wſchittich hrěchow chzyl naſ ſmpeč
So móhli wěcžnje ſbóžni bycž.

Ty přjedy, dnyli czerpjeſche,
Šsy wuſtajil wotkaſanje
Nam ſwoje cžělo, ſwoju frej
Daſch w hoſcžini taſ luboſnej.

Ty džěſche tam do ſahrody,
Na ſemi ležo proſyl ſy
Taſ horzo Wótza ſwojeho
Ša žyle hrěſchne cžłowjeſtvo.

We Božim ſudže czerpik ſy
„Ša naſ“ wſchě cžwile, jehnjo ty,
Šsy naſche hrěchi na ſo wſał,
Naſ ſlych ſy ſ Bohom wujednał.

Kaſ wulku martru czerpik ſy,
Kaſ trjudowany, roſbithy,
Bu ſaplwany, ſchwikany
A ſchiznej ſmjercži podaty.

Ty czerńjow' frónu noſyl ſy,
So na hlówu nam ſtajil by
Tu frónu wěcžnoh' žiwjenja,
Kiž ty nam droho warbowa.

Ty, jehnjo Bože, džěſche tam
Šso woprowacž na ſchizju ſam,
Šsy ſ twojej ſwju naſ wukupil,
Nam njebja durje wotewrił!

Njech twojej martry ſnamjo je
Tu ſtajnje pſched mje ſtajene,
Kaſ ſy ty pſchelał twoju frej
Mi ſhudej wacžhy ſ dobytkej.

Ach, wofrjep mje ſam ſ twojej ſwju
A daj mi twoju ſaſlužbu;
Wſmi ſa mſdu twojich bolocžow
Mje kiž ſy ſa mnje ſ ſmjercži ſchoł.

Mój Jeſu, twoja ſwjata frej
We wſchittej nuſy ſa mnje ſtej,
Mje twoju prawdoſcž ſwoblekaſ,
Twój troſcht, twój měr mi ſ hnadu daj.

Ša twoje cžěke czerpjenje
A njeuwprajne bolocže
Šso Jeſu tebi džakuju,
Cžěſcž, ſhwalbu dam czi ſ wutrobu.

Wſchěch njepſchecželow ſacžěr tu,
Kiž potajni a ſjatni ſu,
Pſchińdž te mni ſ twojej pomožu
We žiwjenju a w wumrjecžu.

Wimi mje do twojoh' pſchitrcžja,
Do twojoh' ſbóžnoh' towaſtwa,
Mje wobhnadž, ſwěrnny Šbóžniko,
Cžin mje na wěcžnje ſbóžneho.

Pſches twoju ſwjatu ſaſlužbu
Nam wobradž ſbóžnoſcž njebeſtu,
We wěrje ſdžerž a poſylu naſ
A dohotuj naſ na twój kwoſ.

Wschindž, budž a wostaj s nami ty,
 Budž nascha pomoz we nusy,
 Sdyž skonczi so nasch semski běh
 Dha dowjedž naž do sbóžnosće.
 Tam tebję węcžnje křwalimy,
 Čži, kralo čžescže, křužimy;
 O, Knježe Jesu, pomhaj nam
 Do njebja, hdžež ty bydlis cham.

Esam s twojej křowju naž wumohl ch,
 Wch twój lud, twoje herbstwo chmy!
 Wsch a čžescž, mój Jesu, twoja je
 Mětk a do wscheje węcžnosće.

J. W.

Satan wupšchedawa.

Měmski njedželnič „Nicht und Leben“ pišče něhdže tole:
 „Stara legenda powjeda, so je tež satan ras — kaž so to pola
 ludži tež dyš a dyš stawa — hwoje dželo byte měl. Tuž wu-
 hotowa wulke wupšchedawanje a wustaji tam na pschedan skóscž,
 hidu, sawiscž, žarlitwoscž, jebanje, njeprawdosć a schtož to tał do
 džela a křužby a potrjebnosće satanoweje křuščy. Wsch tym
 žadasche hewi najwyschschu placžisnu sa strachocžiwoscž a sa bjes-
 nadžiju. Tuž so wupšchedawazeho Satana wopraschachu, čžeho-
 dla hewi to runje sa tutej dvě telko žada. Satanas wotmolwi:
 Stej to tej potrjebje mojego džela, kotrejž mi na najlěpje pomha-
 tej; s tymaj móžu s čžłowjekow scžinicž, schtož chzu!“ —

Sdyž do žiwjenja pohladasch, spósnajesch, so tamna legenda
 juž jenož legenda abo — satanas je — kaž to telko ludžo, kaž so
 praji, druhdy čžinja — jenož jedyn „Scheinausverkauf“, kaž
 Šserb praji, wuhotował, satanas je po šdacžu jeno wupšchedawał,
 so by tał čžłowjekow čžim bóle směrował a tuž čžim lěpje a lóžšcho
 jich wobžudžil. W naschim čžasch je po wschém šdacžu licžba
 twch, kotřiž so strachocžiwci a kotřiž wjazy nadžije nimaju, jara
 wulka, wjetšcha hač hdy přjedy.

Schto pať to čžinicž, hdyž čži satanas tutej dvě, strachocžiw-
 woscž a bjesnadžiju na schiju powjěknje!? Šsrědka wěm, a to
 dobreho! Řka: „Šsy-li strachocžiwcy a bjes nadžije, dži a čžiti
 něschto dobre twojemu bratrej abo hewi jenemu čžłowjekow!“

Wudrišcha, hač někotry mudry, kotryž se křizami mudrowež
 jědžishe, bē wěsta płowaza žona. Tutu wobžarowachu, jako bē
 hewi pschi wschej nusy a křudobje hwojeje hwojby hiščeže sastara-
 nje wulkeje hwojby hwojeje kotry pschidželika. Na to płowakniža
 wotmolwi: „Brěmjo je drje čžezke, tola, hdy by nož pschezo kóždy
 tajku prawje wulku čžezu na so wsak! Wch psches to psched tať
 někotrym, schtož je wjele hubjeńsche a srudnišche, wobarnowany
 byl. To nimasch potom wjazy křwile, so so do tuta hdyńesch a
 hewi myšlicch, kať čže tola hłowa boli a schto čže to wscho hewi
 hiščeže boli. Je-li tu čžrjódka džecži, kotrejž kóždy wotomil s dru-
 hej naležnosću pschiběža, nimasch žaneho čžasch, so wobmyšlu-
 jesch wěžy a wěžki, kotrejž mohle hinajsche byčž, kotrejž pať tola
 hinajsche scžinicž njemóžesch. Ja s najmjeńšcha hwm hižo husto
 prajika: „So dyrbišch sa druhich myšlicž a so dyrbišch so sa dru-
 hich staracž, to je se žohnowanjom!“

Kať by bylo, nochzesch po rezepče tuteje płowakniče čžinicž!?
 Wch hewi hewi, so by tať najlěpje pomhať hewi hewi a tať něotre-
 mužkuli druhemu tež. Satanej by pať nimo teho překi pschischol.
 A škladnosće sa tajke spocžinanje je tola nětko wjazy hač hdy
 přjedy! A čžehodla to? Tehodla, dokeľ čžłowjekow tež wu-
 pschedawanje džerža abo hižo džeržachu. Sa tuni a sachodny, sa
 dawno hižo sašo šhubjeny pjenjeř rospšchedachu to, schtož bu jim
 něhdy wot nana a maczerje, wot wuczerja a duchowneho, wot
 teho abo wot tamneje křobudate sa wutrajne a njepšchestawaze
 wobžedženstwo! Wmjes tym bē tež ta wěra, ta wěra, kotraž je

hama w hewi nadžija a křynoscž, dokeľ tež luboscž a hewi k Bohu
 temu Knješej. A čžłowjekow tu njedžeržachu jeno po šdacžu wu-
 pschedawanje, ně, wupšchedawachu, wupšchedawaja. Tuž čžiti
 po tamnym rezepče a scžin nusy modlitrow wutrobnu; to wěscže
 pomha! —

Džecži-roschwucžowanje w dalofej puscže.

Bē to w Rušowškej. Měmski, w Rušowškej hwdlacy bur wje-
 šesche se hwojim sapschahom rušowšeho wotowarja psches dalofu
 puštu, hdžež dalofu a schěrofu žaneje čžłowšeske dusche njebē, k sta-
 žiji železnicy. Wotowar mějesche wulku hubu a hordžesche so
 se hwojeje njewěru, bur pať mjelčesche. Nadobo pokasa s křu-
 dom na křek, kiž bē njedalofu k wohladanju a rjekny: „Tam so
 w sańdženym lěče žitokupowarja s rospacženym nopom na-
 makali!“

Wotowar so stróži a pschimasche sa hwojeje křuščy, kotruž měje-
 sche přědku na wutrobne. „Ach tať“, rjekny bur, „tam macže wch
 wasche pjenjesch!“

Bórny po tym jědžeschtaj psches husti doť. „Tu“, rjekny sašo
 bur, „buschtaj wopšlednej symje dwaj bohataj židaj saraženaj a
 wurubjenaj!“

Tať jědžeschtaj dale psches dalofu, njemuměrmu puštu. Bu
 čžmicžka. „Salēs dele!“ sawoľa tu móžnje bur, kiž bē křynneje
 postawy. Wotowar pokřuchasche. Bur wuczeže dołhi nož a
 rjekny: „Modl so k poslednjemu rasej! Ty dyrbišch wumrěčž!“
 Wotowar proschesche wo křmilnosć hnadu dla hwojeje žony a
 hwojich džecži. „Ach, schto tež!“ sawoľa bur, „čžiti, so so šoro
 hotowy!“

Tu hwojesch so wotowar na koleni a modlesche so k temu
 Bohu, kotrehož bē psched malo hodžinami sapschawał a hanil.

Bur rjekny: „Ja wěřju do Boha! Wch so njetrjebacže ni-
 čžeho bojecž! Salēsče s měrom sašo na wós!“

Wotowar salēsč tež sašo na wós a dale jědžeschtaj psches da-
 lofu, schěrofu puštu.

„Je jeneho Boha?“ woprascha so nadobo bur. „Daj!“ schep-
 tasche wotowar.

Dojědžeschtaj hač na dwórniščežo. Tam chžysche wotowar
 burej 50 rublow wjazy dacž hač bē sa jěšdu wucžinjene. Bur
 to wotpokasa, pschistajiwšchi: „Njesapomnieče tuto džecži-ros-
 chwucžowanje w dalofej puscžinje!“

Zyrkej a stat.

Pjatt, 24. februara, je saksa hynoda hwoje wuradžowanje
 skoncžila. Bē to tydžen wulzy wažnych pschodženjow, wožebje
 psches to, so bu nowa wustawa zyrkwe pschijata. Po tutej dyrbi
 so nascha saksa ewangelska zyrkej w pschichodže s nowa twaricž
 a wutwaricž. Jeje wódžer budže ewangelsko-lutherški biskop.
 Praschenja, kotrejž psches wustawu dorjadowane njebuchy, so
 psches nowe zyrkwine sakonje dorjaduja, tať tež nasche hewi
 žadanja po hewi superintendenturje a druge. Duž je nad
 nami, so tute s myšlow njepuschčimy ale dale sa nje dželamy,
 wožebje psches wubjerť ewangelskich Šserbow.

Tež bu sakon pschijaty, kotryž dołhody kantorow a organistow
 srijaduje. Tať bórny hač tutón wídže, budže móžno, tež tutu wěž
 dorjadowacž. Je tola tať, so tuta wěž hižo wot 1. julija sańdže-
 neho lěta na nowe sariadowanje čžaka, dokeľ bu s tamnym 1.
 julijom schula wot zyrkwe dželena.

Je tehurunja křyschecž, so so psches wutras abo sakon to pra-
 schenje s nowa sariaduje, kať a hdy maja abo móža so kantorow
 pschi pohrjebach atd. wobželicž na schulskich dnjach. To ně-
 čžishe srijadowanje tuteho praschenja je wožebje w Lubijskim wo-
 křejku wjele njepokojnosće šbudžiko. — —

Zyrkwiny dawł na leto 1920 ho nětkole šbēra. Ze tu a tam njespoškojnoscj sbudžit, dofelž je psche wyškofci, s wjetšcha jeno po šdaczu pschewyškofci. Woblicž jón jenož po tym, kaš by jón — pschirunajo nětczišchi a tón mērneho cžaša — se škotafami placžit. Albo lēpje, woblicž wscho po placžisnje pschenžy. Placžisna pschenžy (abo rozki) je s datna šem internationalna hospodarška mēra sa žiwjenje, a hospodarjenje. Šacž je drohota, mašch šebi po tym woblicžicž, kelko khlēba móžesch šebi sa to kupicž, schtož šebi sa džen abo tydžen abo tež sa hodžinu šaklužišch. Šacž je zyrkwiny dawł abo hewał jedyn dawł wulki, móžesch šebi runje taš po placžisnje a pschenžy woblicžicž. Šdyž paš to cžinišch, drje rad lubje ničzo wjazy njecžinišch. Šchtož s ratarštwa njeje a dyrbi šebi wscho, schtož je wsch!ēdneje potrjebnosče a žiwnosče, kupowacž, dyrbi džen wote dnja tajke woblicženje cžinicž. Ratarjo tuto woblicženje husto došč abo s wjetšcha njecžinja, a potom mēry nimaja, s kotrejž bychu mēřili nětczišche placžisny a placžisny do wójny, placžisne, kotrejž šami bjeru a placžisny, kotrejž šami placžicž dyrbja.

Nabožne rošmotwjenje.

Něšchto podobne kaš 1519 w Lipsku mjes Lutherom a Karlstadtom a jašo dr. Šdom je šo 9. dezembra 1921 w měsce Šteyr wotmēwalo. Šcheyr je se šwojimi 30 000 wobydlerjemi město w Awstrijkej.

Ša 9. dezembra šandženeho leta bě tam nabožne rošmotwjenje postajene, dyrbjesche šo w najwjetšchej šali města wotmēčž. Dyrbjachu to na tutym wobdželicž katolški měšchnik, starokatolški měšchnik rabinar (židowski předar) a ewangeližy na bibliju šo škožowazy wērjazy a na druhej štronje šwobodno smyšleni, kotřiž Boha šacžisťaja. Dofelž paš to njespšchindže an rabinar ani starokatolški ani katolški měšchnik bu s teho powšchitkowneho rošmotwjenja to jene wojowanje mjes do štblije wērjazymi ewangeliškimi a mjes Boha přejazymi šwobodno smyšlenymi, a — taš šo wo tym pišche — a ewangeližy šu tam šacžuli, kaš Bóh s nimi wojowasche. Na 3000 cžlowjekow bě pschitomnych; běchu to s wjetšcha organišowani dželacžerjo a jich šwójbni. A tutych 3000 ludži pošluchasche njespšchistawajy wot wjecžor 7 hodž. hačž do 1 hodž. rano. Potajkim 6 zlych hodžin šo tutemu wojowanju duchow a šwētnych nahladow pschipošluchasche a ničto šo wot šwojeho městna njehibny, a ničto njeturjesche, njepijesche a njejedžesche! Ša šwobodno smyšlenych rēcžachu šjo, sa wērjazych džewjecžo. Njech tež šo do rošmotwy nuts to abo tamne šlowo šlyšhecž dasche a njech tež pošpyty myšlenja psches wolanje njewuostachu, to dohycže bě — to šo šjawnje pošasa — pschi tymi, kotřiž s Anjesowym šlowom wojowachu. „Šteyr je był“, taš pišchu cži, kotřiž tam šobu wojowachu, „sa naš wulke našonjenje. Ššmy wohladačž šmeli, schto tež džehnišchi džeh hišcže móžno je, hdyž lud wērjazych šhromadnje s dobroproščenjom pošlow, wot Anjesa do wojowanja štajenych, podpjera. My dyrbjeli tutu brón, kotruž je nam Bóh w šhromadnym modlenju daš, hišcže žhle hinaš wužiwacž! Pschir. Mat. 18, 19, 20.

Š blisťa a s dalofa.

Ša starych, kotrejž nusu cžerpja, hromadži šo nětkle po žlym kraju. To njeje jenož škutš šmilnosče, to je škutš šwjateje pschibšluchnosče, šo šo lud sa šwojich starych, kotřiž pod cžezkim cžašom nusy a husto došč hłodu tradaja stara, niz najmjenje sa tych, kotřiž tutu šwoju nusu šami sa šo nješu a šo s nej šchēroto njecžinja. Tuž je šo tež krajna zyrkej do šlužby tuteho škutka štajila a jón špēchuje. Njedželu Invocavit abo Reminiscere

šbēra šo šolleka pschi zyrkwinych durjach a tež hewał hromadži zyrkej a jeje duchowni dary sa tutón wulki a nusny pomozny škutš.

Š Lubijšich štron. Tu špyťaja „adventištojo šedmeho dnja“ wo kotrymiž „Bomhaj Bóh“, w pošlednich cžibkach nadróbnišcho pišasche, psches propagandu šedžblivosčž na šo šcžahnyčž a wēřivnych š šebi šcžahnyčž. We Lubiju a Wóšborfu wotmēwachu pschednoschki. Nětk paš je město sa Wóšborf sa šrjedu, 1. mērza, pschednoschki sa šuwocžizy wosjewjeny. Šacž je šo tuto pschepoščenje tehodla štašo, dofelž w pošlednim pschednoschku we Wóšborfu ani jeneho wošadneho s Wóšborfa šameho njebē, ale wscho šchož tam bě, do šuwocžanskich štron šlyšchesche — něhdže 13 abo 15 — njeje nam snate. Tež s druhich štron šlyšchimy, šo šo „adventištojo šedmeho dnja“ — móžesch jich tež „šabatištow“ mjenowacž — na Šserbow mērja. Duž Šserbjo, džeržmy šrucže našchich pobožnych šarschich wēru a rēcž! To placžitu s nowa, tu wēru, kotruž namafamy w šwojeje bibliji, kotruž nochzemy s cžlowškej mudrosčžu a wolu wumolowacž, kotruž chzemy š nam rēcžecž dacž taš, kaš je nětk rēcžala lēšťotki a s škorejž chzemy š nam rēcžecž dacž pschede wschēm šesufa Šhryštuša, našcheho šbóžnika, kotryž je teho šakonja, teho štareho šakonja, dopjelnej ale paš tež šonz! Pschirunajmy „Bomhaj Bóh“, leto 1922, cžo. 6—9, a leto 1921, cžo. 24 a dalšche.

Nabožne hibanje w Šchottiskej.

W Šchottiskej bu žive a mózne nabožne hibanje šbudžene, wošebje mjes rybakami š polnozy wot Aberdezen. Šarenšiloheryo buchu na šwojich jěšbach š ranju najpřjedy šapschinnjeni a šbudžichu, šo domojwrocžiwšchi to hibanje, kotrejž we nimi hižo mózne bě. Wot rybakow pschindže tute hibanje tež do druhich šruhow wobydlerštwu, kaš š wšowarjam a druhim. Šašo rēcžnikaj a předarjaj wustupišchtož wošebje jedyn šuchar s Šeterham a jedyn pinzar s Wid. Šži taš šbudženi wuhotowachu wschelake wuhotowanje, še škoremuž pschezo wjele luda pschibēža. Tež Bože domy buchu jim sa tajke wuhotowanje wotewřjene. Šaž je s Londona šlyšhecž, je tuto šbudžowaze hibanje to najwjetšche wot dawna šem, wjetšche hačž to nabožne hibanje, kotrejž 1904 a 1905 psches Wales w šendželškej džěšche. Šraji šo, šo je šo jich hižo na 15 000 wobrocžilo a pschezo je hibanje hišcže jenaš šylne. Šcžehwki tuteho hibanja šu nadpadne. Domy sa šawjekelenja tam šamťaja; šodžnizy dawaja šebi pschidžele a biblije cžitacž; džecži njehraťaja na hašach, ale špēwaja ššalny a wotmēwaja modleške nutrosče. Šaš a šaš šo štawa, šo pschitomni pschi šhromadžišnach s hromadami šajšy, tošakowe měšchki, šigaretty, šarty š hracžu, štupnje sa bal a podobneho do wohenja mjetaja; rybakajo pschedadža cžolmy, hdyž móža s tym šhudym pomhacž. Wšowarjo rošpschedawaja šwoje tworj, njehladajo teho, kelko šu šo prawom winojte.

Šaž s wjetšcha pschi šajšich hibanjach, je tež tu šobu mózne to wocžakowanje pošlednjeho šudneho dnja — pschirunaj adventištow šedmeho dnja! — Ze drje loško móžno, šo to hibanje wotliwšnje a ššoncžnje wuwostanje, hdyž tež tón ras tón Anjes šo lašo dlihi se šwojimpšchindženjom š pošlednjemu šudej. Šola chzemy šo nadžijecž, šo pola jich wjele to wostanje pschi tym wobnowjenym a pošpšchenym žiwjenju a smyšlenju a šo šo wschitzy tucži nabožnje šbudženi njedadža ani psche licžby ani psche cžlowjekow na wotpuče dowjecž, kaš adventištojo! —

Šištowanje: M. w. R. sa pošutny džeh; ša Škuli.

Šamolwity redaktor: šarar Wyracž w Rošacžizach.

Čžišcž a naklad: Ššmolerjež knižicžišcžejnja, šap.

družštwu s wobmj. ruš. w Budyšchinje.